

MRŽNJA DO NEGACIJE

Nakon što smo orkestriranom mržnjom propagande i mitova, iznenađeni najavom građanskog rata „pokreta opasnih namjera“ (Račan), u ratu smo stvorili nove. Spajanjem „kame (kao najsvjetlijeg oružja) i križa“ usmjerili smo sve snage na drugog i drugačijeg, do negacije. Oživjeli smo ustaško-četnički sindrom. Razbuktan je hrvatski klerofašizam, koji iza sebe ima najbrutalniju praksu – konc-logore, stratišta-pogrome. Imajte u vidu da je klerofašizam najbrutalniji fašizam prožet jezuitskom metodologijom. Najprije su nasrnuli na antifašizam strašeći narod „baukom komunizma“, da bi pomoću kontrarevolucije sve mijenjali. Strateg rata, Tuđman, izjavljuje za medije: „Što se tiče rušenja spomenika i uklanjanja spomen obilježja, to je samo gesta kojom hrvatski narod izražava svoj raskid sa prošlošću“. Na drugom mjestu „Rata nebi bilo da ga mi nismo htijeli...“ Kao da je moguće prekinuti prošlost koja se dogodila, voljom pojedinca ili još glupljom voljom pojedinca najaviti rat kao volju i potrebu naroda. Pa ipak kod nezrele plemenske zajednice sve je moguće što „šaman“ želi.

Srbima se oduzima ne samo konstitutivnost nego i državljanstvo, etničko porijeklo i vjeru, asimilira ih se prenominacijom kao „pravoslavne Hrvate.“ To je više od proste prijetnje. To je negacija čovjeka i građanina. Tragično je da na to većinski narod pristaje. Tuđman Srbima prijeti. Prvi predsjednik Sabora, osuđen za ratne zločine – Sulimanac – u Saboru kliče: „Slavni zbore, stratišta tj. jame treba zabetonirati“ uz frenetični aplauz sabornika bez pogovora. Samo što ne skočiše i lopate prihvatit će. Propaganda je dignuta do negacije drugog sa najvišeg mjesta. „Ne jedan Srbin manje nego svi!“ bi rečeno u Saboru. Ali zato zaredaše homilije razbojnicima, mise zahvalnice zločincima. Neki su se čak zato specijalizirali. Svi pevaju „samo zovi“, legionarsku budnicu Jure i Bobana i danas.

Koncelebriranje i hodočašće u Blajburg formira novonastajući mit, „martitstvo hrvatskog naroda“. Svi u zboru žude da odaju počast propasti hrvatske vojske iz NDH, klanjajući se zlatnom teletu. A danas joj kao najbrutalnijem represivnom organu genocida iz budžetskih sredstava alimentiraju mirovine u iznosu od 350.000.000 kuna godišnje po znatno većem koeficijentu nego antifašistima. Pazite, sad pod nazivom „domovinska vojska“! Avaj! Pa ima li igdje u Europi sličan primjer favoriziranja represivnih organa najnotornijeg zločina? Katolička crkva barjaktari, kolo vodi.

Istovremeno na vlastitom tlu njihovi povijesničari, kustosi, neki biskupi, zanemaruju, zaobilaze i negiraju Jasenovac, Jadovno i drugih osamdeset konc-logora. Ni danas ni jedan konc-logor nije zaštićen kao katastarska baština, prema međunarodnoj konvenciji ove vrste baštine, pod zavjetom „da se nikada ne ponovi“. Ali zato slijedi organizirano podizanje monumenata notornim zločincima, prenominiranje ulica, trgova, institucija i brisanje memorije antifašistima.

Spajanjem kame i križa otvara se mogućnost crkvi kao drugoj vlasti u laičkoj državi. Dolazi čak do likvidacije muzeja II svj. rata kao da se ovdje nije rat ni dogodio. Dakle, uništavanjima antifašističke memorije dokida se memorija naroda uz goleme žrtve civilizacijskog priključenja modernom svijetu. Konstituiranjem nacionalne države nestaju čak i trgovi republike, uključujući i metropolu. Ni jedan grad ili naselje nema svoj toponim, ulicu oslobođenja. Kontrarevolucija svojim radikalizmom opire se svim dostignućima modernizacije i usmjerava se ka refeudalizaciji, napose u provinciji, naročito novom teritorijalno-političkom podjelom.

Društvo se cijepa po porodičnim linijama učešća u Drugom svjetskom ratu, po etnicitetima i drugačije mislećim. Nacionalizam se pretvara s obe strane u opaki šovinizam, bizinis, a žrtve postaju čisti profit – pljačka, otimačina destrukcija – sve nekažnjeno. Ulazimo u građanski rat koji ne poštuje nikakove norme, konvencije, dogovore i sporazume. Tako istovremeno teče i građanski i agresivni rat pun bestijalnog bezakonja i satrapizma s obilježjem urbanocida, ruralocida i kulturocida. Tragično je bilo gledati radnike kako u redovima potpisuju lojalnost, slušati noćno miniranje objekata, odvođenje i nestajanje ljudi, nasilne deložacije, otimačinu vozila, raznolike prijetnje preko telefona, na poslu, na ulici. A tek kako je orkestrirano trubila štampa „dalekovidnica“. Sve se napadalo, jezik, ljudi, povijest, kultura, vjera. Dakle, sve drugog i drugačijeg kao pakao kojega se moramo riješiti ili nestati. Tu je država izdala sebe u napadu na vlastito društvo, ugrožavajući živote do istrage. Nesigurnost sije paniku kod nejačih na poslu u kući, na tržnici, u javnosti, posvuda. Tko više bukači prostor mu se širi, tko više progoni jača mu moć, tko više otima postaje bogatiji u uzavrelom bezvlašću „za našu stvar“. Etničko čišćenje postaje unosan bizinis, a žrtve profit za

zločince. U gradovima se otimaju stanarska prava s opremom. U selima sve, kuće, oprema, sredstva rada, stočni fond i najzad zemljišta s usjevima. Sve je to moguće kod zakašnjelih, nezrelih naroda plemenskih rezona. Zbog toga je matrica prirode rata ista kod Hrvata, Srba, Albanaca i Muslimana. Ustašama i ustašoidima, povratnicima iz inozemstva, donose se pasoši na aerodrome.

Sljedbenici po kvinsliškoj liniji urlaju nacionalizmom do rasizma, brišu memoriju Srba i Hrvata, nekažnjeno. Pa tko da se toga ne preplaši, obnove heraldike NDH, riječnika nazivlja i logotipa, uvođenja kune itd. Napose stigmatizirani Srbi, Židovi i Romi kao žrtve rasnih zakona. Naši kvislinzi su bili među najopakijim. Sami su likvidirali sve Židove, Srbe, Rome i Hrvate-komuniste kojih su se dočepali. Nikada nezaboravite onih 200 komunista koje je Vlatko Maček isporučio ustašama – svi su bezočno likvidirani! Sličan mi je spisak pokazao Ivan Supek od 182 imena intelektualaca, koje prema Norvalskom sporazumu „treba blagovremeno imobilizirati“. Među njima njegov rođeni brat, osnivač moderne sociologije u nas i oslobodilac konc-logora Buhenvald, PROF. DR. RUDI SUPEK! Dovoljno je istaći da je NDH imala 82 konc logora i posebne logore za djecu!

Pandemija mržnje uz ostrašćene nagone primjenjuje se od devedesetih, bez antifašističke alternative kao civiliziranog ponašanja. Dakle, kao za rasizma u NDH. Sve što se ranije primjenjivalo s dodatkom većih tehnoloških i medijskih mogućnosti u drugom građanskom ratu s pomračenjem uma u komunikacijama i likvidacijama nevinih teče nekažnjeno. Tu i takovu homogenizaciju Hrvata protiv Srba niti mogu razumjeti, a još teže oprostiti. HDZ postaje i ostaje falangistički pokret spajanjem laičke države s crkvom, čiji zarobljenici postaju svi, pa i nominalni socijaldemokrati. U ostalom Tuđmanu je Franko bio uzor. To se ogleda u sudbini jedne trećine prostora gdje su Srbi živjeli, kao suvišnih prostora i suvišnih ljudi (Srba). Njih se planira riješiti državotvornom eutanazijom. Skrećem pažnju na Tuđmanovo rješenje “Mi smo riješili srpsko pitanje redukcijom Srba na 3%!” U tu svrhu formirali su srpsku đepnu stranku da kao kvotni predstavnici Srba falangistima pomognu dokrajčiti srpski etnos. Jer, sve zakone protiv Srba izglasavaju. Zakone o poljoprivrednom o općinskom, društvenom zemljištu itd. Sve nacionalne manjine svode se na jednu trećinu zahuktalom pandemičnom mržnjom, a srpski korpus masakriraju do nemogućnosti biološke obnove.

Najtragičnije ipak bijaše sa pretvorbom društvenog u privatno vlasništvo – čitaj pljačkom stoljeća! Dok su jedni zahvaćeni ratnom mržnjom trunuli po ratištima dotle su kovači rata po onoj čuvenoj: „Sveci blago dijele“, preraspoređivali dobra i bogatstva po sljedbeničkoj, porodičnoj, rođačkoj i političkoj podobnosti. Razarali su sve što se moglo razoriti. Dakle, flagrantno su napali minuli rad svih generacija. Elita vlasti odvojena od života naroda uništavala je vlastitu podlogu svoga naroda. Oko 150.000 „tatinih sinova i kćeri“ odlazi u svijet da izbjegne rat. Žrtvujući ratom oko 8% stanovništva demografskim slomom biološki je oslabila svoj korpus.

Ta autokratska vlast bez koncepta i morala ali naglašene sebičnosti ponovo je od tih istih elektora birana, slavljena, nagrađivana i upoređivana sa najvećim povijesnim stratezima. Državu, koja ni po čemu to nije, stare je institucije razorila, a nove nije stvorila. Digli su se iznad života i smrti, a kao ratnici i sljedbenici za primijenjenu mržnju dobivali odlikovanja. Njih oko 700.000 biva odlikovano. Na stotine dobija činove, a samo generalima je postalo njih oko 120, dok su ostali dobijali dionice. Falangisti, naši pazdarani državom vladaju.

Možete zamisliti neuke radnike, posebno još neukije seljake, „oplemenjene oganiziranom mržnjom“, zasipane medijima katedralom duha iz TV-a da, eto, vrše povijesnu misiju. Propovijeda se Tuđmanova ideja da je genocid korisna stvar za popravljjanje povijesti, da su etniciteti krivo raspoređeni, da su Srbi remetilački faktor itd. Osnivanjem nacionalne države započela je Ustavna diskriminacija drugog i drugačijeg, sve do izglasavanja Ustavnog zakona o nacionalnim manjinama kojeg ne primjenjuju. Riječ je o tipičnoj Kelzenovštini.

Tragično je bilo to gledati i slušati; kako to destruktivno i praktično izgleda u ratu „kvi i tla“, podivljalih plemena od mržnje. Život za Srbe postade pakao. Nikada nisam mogao da shvatim kako čovjek odjedanput može postati takva „greška prirode“ da bez razloga i povoda ubija drugog čovjeka. Ta mržnja postaje, takva svojina kao vječni oganj traje do danas u nedogled. Avaj! Iz crkava se podgrijava! Nosioci kulture smrti, propagatori ratne opcije i danas žale da se dogodila mirna reintegracija Istočne Slavonije, zazivaju Oluju u Istočnoj Slavoniji i mržnju – nekažnjeno. Prizivaju dakle kulturu smrti uz asistenciju države. Hoće urbanocid koji se dogodio u Vukovaru, koji se događao u preko 1.500 toponima srpskih i hrvatskih. U Hrvatskoj

organiziran je knjigocid s uništenjem oko 4 milijuna knjiga razolikih naslova, nekažnjeno po naputcima u borbi protiv ćirilice kao sveslavenskog, a time posebno hrvatskog pisma, jer joj je pola povijesti napisano glagoljicom, odnosno bosančicom. Sumnjam da i posljednji župnik „crkve u Hrvata“ ne zna da je sv. Ćiril svetac svih kršćanskih religija, da su ćirilicom napisana najveća dijela naše civilizacije. Za biskupe pouzdano znam da to znaju bolje od mene, ali za osvetu kao zločin nije nužno znanje nego zločinačka nakana. Zbog toga se Ustavni zakon o nacionalnim manjinama praktično ne primjenjuje ili samo selektivno primjenjuje, kako gdje. Jer strategijom države Srbi su dovedeni do ostatka ostataka, pa ni kao takvi ovdje nisu dobrodošli. To je posrnuće ovdašnje, neciviliziranost nakon sveopćeg demografskog sloma sveukupnog stanovništva i biološkog sloma srpskog korpusa, čiji je prosjek starosti stanovništva preko 53 godine.

Izučavajući etničko konfesionalnu distancu uočili smo njeno veliko i naglo smanjivanje poslije drugog svjetskog rata, naročito u istraživanjima nekih sociologa, npr. prof dr. Esada Ćimića. Školarizacijom u školama II i III stupnja, te bračnom pokteriljivošću koja je postala transmudijalna, mješoviti brakovi postali su pravilo, a ne izuzetak. U četiri godine rata poslije devedesetih prošlog stoljeća mješoviti brakovi kao novi oblik zasnivanja života i njegove reprodukcije postali su izuzetak. Nekadašnja zajednica po proporcionalnom broju studenata prema stanovništvu bila je treća u svijetu. Imali smo 210 naučnih institucija, pola milijuna studenata, sva nam je tehnologija počivala na zapadnim licencama, a sad je taj proces u kompletnoj degradaciji u svim domenama. Uostalom, jedna trećina stanovništva nalazi se u socijalnoj komi.

Građanske vrednote su uništene. Domovinski rat postade najviša svetost organiziranim falsifikatima, postade diviniziran. Klasični neostaljinizam. To me prisililo da recentnom predsjedniku Republike cinično kažem: „Moj minuli rad i minuli rat Merčepa nalazi se vrednovan kao jedan prema pet u korist Merčepa koji je vodio eskadron smrti“. Hoteći reći: „Prestanite divinizirati građanski rat, nego ga problematizirajte!“ Što, naravno, ne isključuje agresiju i tenkove iz Beograda i agresiju hrvatske na BIH, o čemu ima sudsko rješenje i Bobetkovo proknjižavanje u knjizi: „Sve moje bitke“. Neokajani zločini, uništeni kulturni krug, potrgana ekonomska povezanost građanskim ratom, dovelo je sve značajne institucije života do uništenja. Došli smo do stanja da se nemožemo prehranjivati iz vlastitih izvora. Dobrovoljno smo postali kolonija liberalnog kapitalizma. Nemamo ni suverenu monetarnu vlast, a ipak nismo postali 51. država SAD!

Mješoviti brakovi su proglašeni kao insuficijentni, jer, navodno, rađaju defektne potomke, što je rasistički apsurd! Čak je izrađen poseban zakon u RH za njihovu ubranu rastavu. Pandemična mržnja toliko je povećala etničko-konfesionalnu distancu da se propovijeda paralelni suživot što uključuje oduzimanja čovjeku društvenosti kao konstitutivnoj komponenti. Sve je to ozakonjeno! Npr. prema brojnim anketama na pitanje treba li Srbima omogućiti povratak, povratak imovine, mirovina, dati obnovu kuća itd. od 70% do 100% građana odgovara kategorički „NE!“! Bibličar izjavljuje umjesto: „Ljubi bližnjeg svog!“ – „Srbi su dobili što su tražili!“ Najnovije istraživanje o šansama prava da se Srbin zaposli u metropoli: 25% ima manju šansu od Hrvata u metropoli, a u provinciji po pravilu manje su mu šanse do 100%. (vidjeti Jutarnji list od 09.03.2013.god. pod naslovom ZNANSTVENICI UTVRDILI, SRBI U ZAGREBU IMAJU 25% MANJE ŠANSE OD HRVATA DA DOBIJU POSAO)

Crkva prijete ustankom protiv legalno izabrane, kako kažu „nenarodne vlasti“ i to sa armadom od 1.600 župnika i 4.000 laika, nekažnjeno. U Vukovaru se formira stožer od pazdarana koji brane hrvatsku od ćirilice. Tamo zasjeda kohorta suspendiranih generala za obranu dostojanstva države. To štampa nekritički prati, a država šuti umjesto da se radikalno protivi, onemogućava da propovijeda građanske vrednote, da represivnim organima to sprečava, ona stoji i imobilizirana crkvom i pazdaranima, ideologijom mržnje koja traje u nedogled. Kultura smrti nadjačava životnu praksu, skoro nitko se ne smije, većina samo što ne plače, a državu se slavi dok razara vlastito društvo. Avaj!

Mržnjom je razorena tolerancija, ljubav i građanska kultura, svaka solidarnost, a okvir za mržnju se rasteže u nedogled kako, kada i koliko treba za dati trenutak. Sablažnjuje da se tome nitko organizirano ne suprostavlja, osim naravno, izuzetnih nemoćnih pojedinaca. Još je tragičnije što se poslije dvije dekade povijesni zločin građanskim ratom i flagrantnim agresijama dogodio nema obeštećenja žrtava. Naprotiv, sva izmirenja teku na štetu nemoćnih i nevinih žrtava. Neodgovorne elite vlasti podgrijavanjem mržnje, inzistiraju na povijesnoj mržnji i krivnji drugog. Dakle, kovači rata i njihovi sljedbenici skidaju povjesnu krivnju sa sebe i prebacuju na druge, na narode, što je novi zločin mržnje koji se ozakonjuje. Nerijetko svaku inicijativu

povijesnog odgovora na povijesni zločin opstruiraju, onemogućuju ili formalizirano oktroiraju, u sporazume unose, a ne izvršavaju bez prisile trećeg. Dakle, nastavlja se trend: "ništa bez trećega!" Da je tomu tako, da se s prolongiranom mržnjom kalkulira, šćari i hazardira provjerite kako se realiziraju: Igmanska inicijativa, Ugovor o sukcesiji, inicijativa Rekoma, Komiteta za istinu itd. Ništa ne teče lege artis, zbog nezrelosti, neodgovornosti, netolerantnosti, nedržavničkih rezona elita na vlasti. Na primjer nisu spremni da istraže osporavanje povratka prognanih, zločine u Oluji, mučilišta u Lori, Gospiću, Kulinama, Sisku, Kerestincu, Pakračkoj Poljani, Osjeku, konc logoru „Heliodrom“ u Mostaru i stotine drugih. Na primjer oko sedamdeset ubijenih Srba povratnika ili ubijenog, zaštićenog Haškog svjedoka, Milana Levara. Tragičnost stanja je u tome što postoje tolike žrtve, a nema zločinca, samo zbog toga što nalogodavci ne progone zločince. Zbog kalkulativne mržnje, niti jedna novonastala država nema riješena razgraničenja sa susjedima – novonastalim državama. Avaj! A žrtve posljedica trpe.

Pošto živimo u doba organizacija i institucija mržnji se moramo organizirano suprostaviti na građanskim vrednotama tolerancije i uvažavanja. Međutim, da smo znali što je država ne bi je mržnjom, građanskim ratom „krevi i tla“ brutalno razarali. Kada smo vlastite države zločinom stvorili nesmiemo ih zlorabiti tiranijom zakona za razaranje vlastitog društva. Državu moramo staviti u funkciju zaštite svojih zakona i institucije i društva u cijelini. No i pored toga što nas je nedavno iskustvo gorko porazilo građanskom prirodnom rata mi se ne samoosvješćujemo kao da je građanskim vrednotama došao kraj. Kovači rata, napose ratni zločinci, propagatori kulture smrti kao ratni rentijeri imaju veću mogućnost i zaštitu, jer su organizirani i subvencionirani zbog ideologije državotvorne mržnje kao vladajućeg trenda. Ostaje ona čuvena Andrićeva kao nužna sintagma: „Ne mrzim nikoga osim onih koji mrze druge!“ Njih treba dakle ne samo mrziti do preziranja, nego građanskim vrednotama i zakonskim normama progoniti da nam i dalje ne dolaze glave.

Srpski korpus je toliko doveden do demografskog sloma sa razbijenim porodicama bez institucija, infrastrukture, bez kadrova i živi u naseljima koja to više nisu, da mu ni jedna mržnja više nije prijetnja kao već dostignuto stanje ostarjelosti stanovništva bez mogućnosti biološke obnove. Prosječna starost Srba po posljednjem popisu 2011. godine iznosi 53,1, a u ruralnim zonama čak 58,5 godina. Dakle prosječna starost približila se srednjem očekivanju života na ovim prostorima. Srbi su najstarija populaciona skupina, žive u najslabije naseljenim prostorima. Od društvenih institucija imaju samo morbidne ukope. Dakle nalaze se pred programiranom državotvornom eutanazijom, jer tamo nema održivog života, nijedne društvene institucije osim, ponavljam, ukopa. Nema nijednog palijativnog centra, nijednog državnog staračkog doma. Država čeka samo biološki sat da "Srbi nestanu!" A područje se cinično naziva: "područje od posebne državne skrbi". U posljednjih sto godina Srbi su svedeni od svakog četvrtog do svakog petog na svakog dvadeset trećeg s potpuno razorenim demografskim i porodičnim stablom. Kakvo povjesno bešćasće bez stida i kajanja, nekažnjeno! U prostoru srpske naseljenosti nema nijednog tračka nade za obnovu bilo koje vrste života. Hrvatski gravitacioni centri, gradovi, žive bez svoje prirodne povijesne ruralne srpske okoline.

Mržnja je učinila svoje, čije će se posljedice, kao odmazda većinskog naroda i državotvorne ideologije dugo spominjati kao povijesni zločin koji je pogodio jednu trećinu katastra čiji su vlasnici bili Srbi. Sada preostaje prirodi da te prostore i resurse degradira. Ona niti kasni, niti griješi. Ona to svojim zakonima i stihijom temeljito razriješava. Prema tome, srpsko pitanje je bilo i ostalo najveće povijesno pitanje hrvatske države i društva. Recentna vlast sa svojom državotvornom ideologijom to dobro zna pa sve prepušta stihiji prirode da dokrajči tiraniju posrnulog društva. Time pred sobom i svijetom skida svu odgovornost nekažnjeno. To povijest neće niti može oprostiti! Podsjećam vas na Tursku državu i sudbinu Jermena, Izrael i Palastince, njihov rašomonski problem i najzad SAD i Indijance! Ovdje je bio i vazda ostaje povijesno aktuelan pozdrav povijesnim priključenjem civiliziranom svijetu: „Smrt fašizmu – sloboda narodu!“

Prof. Dr. Svetozar Livada
umirovljeni expert OUN
godina 2015.